

Bach in tot cartierul

In foaier, Razvan Mazilu se vede gratios multiplicat de lucrarile ingenioase ale pictorului grec Dionisis Christofilogiannis. O noua premiera incitanta la Teatrul Odeon: Block Bach, in regia lui Alexandru Dabija. Coregrafia este semnata de Razvan Mazilu si israelianul Amir Kolben. ncitanta pentru demonstratia simpla si surprinzatoare: subcultura poate fi armonizata curajos, dar subtil cu traditia frumosului si chiar cu conceptul de arta pusa in slujba divinului. Recte, cu muzica de Bach, care asigura integral coloana sonora de la Block Bach, spectacol de dans. Incitant si pentru ca montarea lui Alexandru Dabija armonizeaza genuri contrastante: CRBL evolueaza pe aceeasi scena cu prim-solista Operei Nationale din Bucuresti, Monica Petrica, cultura corpului din civilizatia de cartier se armonizeaza cu estetismul si gratia obisnuite ale lui Razvan Mazilu. Dar si pentru ca varstele biologice si artistice consoneaza fara hacuri, iar genurile artistice coexista intr-o juxtapunere cu totul plauzibila: actorie (si ce actorie cand e vorba de Coca Bloos!), dans contemporan plus cultura de la „block”. Daca propunerea lui Alexandru Dabija merita aplaudata, e in primul rand pentru ca nu mizeaza pe socul dramatic - punct ochit-punct lovit - al contrastelor; dimpotriva, le indulceste pana ce ele intra intr-un puzzle si, in ciuda faptului ca diversitatea se pastreaza, elementele eterogene nu „suna” deloc ireconciliabil. In spatele episodelor separate ale celor patru artisti se cite sc deschiderea si acceptarea inteleapta a tuturor formelor artistice bifate sau excluse de breviarul culturii inalte. Cu alte cuvinte, o aderenta subtila la mentalul epocii, la lumea incapatoare si interesanta pentru toti. In plus, spiritul divin al bucuriei in care micile existente artistice si neartiste se intalnesc cu marile forme ale traditiei estetice in acordurile inaltatoare de Bach, cand pe fundal evolueaza Blocul. Mana sigura a regizorului scapa de elementele de prisos care distrag atentia, coregrafii complicate sau trafic intens, nejustificat, de imagini. Alaturi de celesta muzica a lui Bach, de seductia si frumusetea dansului celor doi (Monica Petrica si Razvan Mazilu), de irezistibila aparitie a Cocai Bloos, parte egala in impact o are scenografia semnata de Alexandru Dabija si Laura Paraschiv, careia i se adauga visuals de la Casa Gontz. Spatiul conceput arhitectural, cu scari, linii drepte si ritmuri frante, proiectat peste fundalul video ale carui imagini in miscare i se opun, cu cate o luminita ce licareste cand la una dintre ferestrele blocului, cand la alta, sau cu un etaj care aluneca vertiginos intr-o parte, bulverseaza discret perceptia si tine atentia treaza. Scheletul scarii reduce la dimensiunile esentiale si proiectiile video, al caror personaj principal e Blocul, in deplina lege a uniformitatii sale, in cadre filmate de la rasarit pana in noapte asigura fundalul si induce atmosfera episodelor coregrafice carora creatorii le picura ingenios subtext epic. Punct castigat. Spectacolul devine mai usor de inteles, iar senzatiile, mai lesne de ancorat. Tesatura e laxa, scenele se deruleaza independent, cu momente de respiro, dramatismul e pulverizat si lejer. Poate mai putin in scurtele aparitii ale Cocai Bloos, iritata, cu simturile la panda, cu mers manat de posetuta, cu sunete onomatopoeice din care se discerne din cand in cand „Cine, eu?”, savuroasa in mecanica existentei si a defensivei proprii conditiei de pensionara. In al doilea sau moment, la marginea scenei, cojeste si mananca un ou, apoi multumeste Cerului. Alaturi de muzica lui Bach, aparitia sa strecoara subtil in spectacol insertia relatiei cu divinitatea in jocul bine distilat, puternic expresiv, cu putine

arabescuri, chirurgical simplificat si esentializat. Personajele traiesc in acelasi spatiu, dar au propria viata si propria miscare browniana. Pleaca si se intorc in acelasi loc, dar in rest trec unul pe langa altul, au trasee independente, interactionand doar superficial ca atunci cand Razvan Mazilu si CRBL evolueaza pe stepper. In benzile paralele cu miscarea video din fundal, carora li se interpune scheletul fix al scarilor, doua culturi ale corpului se etaleaza disjunct: una a gratiei (Razvan Mazilu, ca intotdeauna, cu miscari cizelate) si una a baietilor de la „block”, cu o cantitate imensa de energie, incercand sa epateze prin atitudine, haine si forta fizica. Scenele sunt tipice, simple, se inteleg fara decodare hermeneutice: Coca Bloos, pe scara blocului, ii da cu poze in cap lui CRBL; pe aceleasi scari, personajele interpretate de Monica Petrica si Razvan Mazilu se intalnesc, se apropie ezitant, cu atitudini din nou tipice, introvertit-feminina, fara efervescenta, si masculina, cu un indelung joc al ezitarii (Razvan Mazilu ba urca doua trepte, ba coboara una, apoi se inversuneaza iar etc). Relatia ia fiinta, atmosfera se electrizeaza, cei doi danseaza cu varful degetelor. Apoi performeaza o seducatoare scena a sarutului de nedezlipit, oricat s-ar schimba pozitiile, miscarile, locul in decor. Spectacolul, exercitiu despre timp si varste culturale, trece foarte usor spre public. Nimic nou in a remonta valori clasice cu mijloace moderne si totusi bucuria produsa de opera simpla, care nu isi propune sa socheze prin contraste izbitoare si care, prin influenta lui Bach, elimina deseurile si aduce armonia, garanteaza, in peisajul generalizatei noastre depresii, un efect vindecator. Incercati-l!